

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Michaely Bejčkové a soudců Ondřeje Mrákoty a Vojtěcha Šimíčka ve věci žalobce: **N. A.**, zastoupeného advokátem Mgr. Pavlem Čížinským, Varšavská 38, Praha 2, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí ze dne 28. 7. 2025, čj. OAM-57/LE-LE05-D01-EX-R2-2025, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 10. 2025, čj. 13 Az 23/2025-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobce je státní občan Kyrgyzské republiky. Dne 11. 1. 2025 požádal o udělení mezinárodní ochrany v České republice. Ministerstvo vnitra považovalo žádost za nepřijatelnou, a řízení proto zastavilo [§ 10a odst. 1 písm. b) a § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu]. Řídilo se při tom článkem 3 nařízení Dublin III [tj. *nařízení Evropského parlamentu a rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti*] a dospělo k závěru, že státem příslušným k posouzení žádosti je Portugalská republika. Žalobce byl totiž držitelem portugalského víza (čl. 12 odst. 2 nařízení Dublin III). Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu.

[2] Městský soud žalobě vyhověl rozsudkem ze dne 14. 5. 2025, čj. 19 Az 8/2025-29, a rozhodnutí ministerstva ze dne 13. 3. 2025 zrušil. Podle něj ministerstvo dostatečně nevysvětlilo, proč nevyužilo diskrečního oprávnění v čl. 17 nařízení Dublin III a nerozhodlo o žalobcově žádosti samo. Krátce před podáním žádosti o mezinárodní ochranu byl totiž žalobce umístěn do předběžné vazby kvůli tomu, že Kyrgyzská republika požádala o jeho vydání k trestnímu stíhání. Žalobce se proti předběžné vazbě bránil a také požádal o propuštění z ní, ale neúspěšně; proto nebylo možné přemístit jej do Portugalska. Navzdory tomu ministerstvo zdůvodnilo jen velmi obecně, proč nevyužilo diskreční oprávnění, a nenastínilo, jak by šlo žalobcovu situaci prakticky vyřešit.

[3] Ministerstvo rozhodlo dne 28. 7. 2025 o žalobcově žádosti o mezinárodní ochranu znovu. Mezitím Ústavní soud nálezem ze dne 7. 5. 2025, sp. zn. I. ÚS 515/25, zrušil rozhodnutí městského a vrchního soudu, kterým byl žalobce vzat do předběžné vazby. Žalobce proto nadále v České republice pobýval na svobodě. Ministerstvo nazvalo, že probíhající řízení o vydání žalobce k trestnímu stíhání není dostatečným důvodem k tomu, aby se uplatnil čl. 17 nařízení Dublin III. Přemístění žalobce do Portugalska už fakticky bylo možné a jiné zvláštní (např. rodinné či zdravotní) důvody pro posouzení žalobcovy žádosti v České republice ministerstvo neshledalo. Proto žádost opět označilo za nepřípustnou, řízení zastavilo a jako stát příslušný k posouzení žádosti označilo Portugalskou republiku. Žalobce proti tomuto rozhodnutí podal další žalobu.

[4] Městský soud tuto žalobu zamítl, protože tentokrát považoval za dostatečné zdůvodnění ministerstva, proč není namístě uplatnit diskreční oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III. Žalobce nemá k České republice žádný zvláštní vztah a jen by tu chtěl zůstat raději než v jiném evropském státě. Protože žalobce už není omezen na osobní svobodě, extradiční řízení mu samo o sobě nebrání vycestovat do Portugalska. Jeho žádost o mezinárodní ochranu buď bude posouzena tam, nebo se státem příslušným k posouzení žádosti stane Česká republika poté, co marně uplyne šestiměsíční lhůta pro žalobcovu přemístění (čl. 29 nařízení Dublin III).

[5] Proti rozsudku městského soudu podává žalobce (*stěžovatel*) kasační stížnost. Namítá, že není oprávněn odcestovat z České republiky kvůli probíhajícímu extradičnímu řízení. Proto spatřuje rozpor v tom, že má podle rozhodnutí ministerstva odcestovat do Portugalska a požádat tam o mezinárodní ochranu, a zároveň setrvat v České republice, aby mohlo proběhnout řízení o jeho vydání k trestnímu stíhání. Stěžovatel spatřuje přijatelnost kasační stížnosti v tom, že přináší dosud neřešené právní otázky. Jednak není jasné, zda může být Česká republika povinna využít diskrečního oprávnění podle čl. 17 nařízení Dublin III v situaci, kdy není možné žadatele o mezinárodní ochranu přemístit kvůli jednání orgánů České republiky. Jednak by měl soud zkoumat, zda žadatel může – jak se patrně domnívá ministerstvo – opustit území České republiky, i když probíhá extradiční řízení. Přijatelná je kasační stížnost i proto, že městský soud nerespektoval svůj vlastní závazný právní názor vyslovený v předchozím rozsudku ze dne 14. 5. 2025, tedy že ministerstvo je povinno vysvětlit, jak se zajistí, aby azylové řízení probíhalo bez průtahů a nečekalo se jen pasivně na uplynutí lhůt podle čl. 29 nařízení Dublin III.

[6] Stěžovatel navrhuje i přiznání odkladného účinku. Nemá totiž oprávnění k pobytu a obává se, že mu v důsledku nelegálního pobytu vznikne újma. Dále stěžovatel dodává, že jeho žádost o vízum za účelem strpění byla zamítnuta a že požádal o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.

[7] Ve věcech, v nichž před městským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, se NSS po posouzení přípustnosti kasační stížnosti zabývá otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele (§ 104a s. ř. s.). Není-li tomu tak, odmítne kasační stížnost jako nepřijatelnou (usnesení ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, č. 933/2006 Sb. NSS, a ze dne 16. 6. 2021, čj. 9 As 83/2021-28, body 11 a 12). Kasační stížnost je přijatelná, 1) dotýká-li se právních otázek, které judikatura NSS dosud neřešila plně nebo vůbec; 2) řeší-li judikatura sporné právní otázky rozdílně; 3) je-li

pokračování

třeba změnit judikaturu; anebo 4) dopustil-li se městský soud zásadního pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[8] Stěžovatel v kasační stížnosti nastínil dvě otázky, které podle něj NSS ještě neřešil. V tom se však plete, protože oběma otázkám se NSS už věnoval.

[9] Z jeho judikatury k čl. 17 nařízení Dublin III plyne, že možnost státu určit, že je příslušný k posouzení žádosti o mezinárodní ochranu, „*neznamená právo tohoto státu k libovůli, nýbrž jeho povinnost hledat a nacházet racionální řešení přiměřená konkrétním okolnostem*“. Stát nemůže na takovou úvahu rezignovat, pokud je žadatelův případ hodný zvláštního zřetele (rozsudek NSS ze dne 5. 1. 2017, čj. 2 Azs 222/2016-24, bod 33). Důležité tedy je, aby stát v případech hodných zvláštního zřetele zvážil, zda čl. 17 nařízení Dublin III využije, a tuto úvahu promítl do svého rozhodnutí. Judikatura neposkytuje úplný výčet důvodů hodných zvláštního zřetele, kvůli kterým je potřeba zvážit využití čl. 17. Půjde však zpravidla o situace, v nichž bude mít žadatel k České republice zvláštní vztah nebo v nichž by příslušnost jiného státu k posouzení žádosti s sebou nesla nežádoucí důsledky (opět rozsudek ve věci 2 Azs 222/2016). Je třeba mít na paměti, že jde o oprávnění státu, nikoli žadatele o mezinárodní ochranu (rozsudek NSS ze dne 26. 5. 2016, čj. 2 Azs 113/2016-26). Pokud stát toto své oprávnění nevyužije, nejde o zásah do ústavně zaručených práv žadatele (srov. nález ÚS ze dne 3. 6. 2019, sp. zn. II. ÚS 3505/18, body 57 a 58).

[10] Stěžovatel spatřuje důvod pro využití čl. 17 nařízení Dublin III v tom, že je s ním vedeno extradiční řízení. Vztah souběžně probíhajících řízení o žádosti o mezinárodní ochranu (včetně předání podle nařízení Dublin III) a řízení o vydání k trestnímu řízení však už soudy také řešily (například usnesení NSS ze dne 17. 7. 2025, čj. 2 Azs 106/2025-25, bod 13). Podle nich řízení o extradiční nebrání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Jde o dvě na sobě nezávislá řízení a každé z nich sleduje jiný účel. Nic na tom nemění skutečnost, že výsledky těchto řízení mohou mít v konečném důsledku vliv na to, zda bude žadatel o mezinárodní ochranu fakticky vydán k trestnímu stíhání do jiného státu (rozsudek NSS ze dne 10. 8. 2010, čj. 4 Azs 10/2010-99, a stanovisko pléna Ústavního soudu ze dne 13. 8. 2013, sp. zn. Pl. ÚS-st. 37/13, bod 20).

[11] Ve věci tedy nejde o dosud neřešené právní otázky a městský soud ve svém rozsudku nijak nepochybil, protože respektoval ustálenou rozhodovací praxi.

[12] Stěžovatel dále vytýká městskému soudu zásadní pochybení spočívající v tom, že nerespektoval svůj vlastní závazný názor. NSS ale žádné takové pochybení neshledal. Městský soud svým prvním rozsudkem zrušil rozhodnutí ministerstva pro nepřezkoumatelnost, protože tu chyběla konkrétní úvaha vztahující se k čl. 17 nařízení Dublin III v situaci, kdy byl stěžovatel umístěn v předběžné vazbě. První rozsudek také zdůraznil, že možnost projednání žádosti o mezinárodní ochranu v Portugalsku je těžko slučitelná s omezením osobní svobody v České republice. Ministerstvo proto ve svém druhém rozhodnutí konkrétně zdůvodnilo, proč čl. 17 neužije, vycházelo ovšem nově také z toho, že stěžovatel byl z předběžné vazby propuštěn. Druhý – nyní napadený – rozsudek městského soudu tedy jednak přezkoumával pečlivěji zdůvodněné rozhodnutí, jednak byl vydán za jiné skutkové situace.

[13] NSS proto odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou. O odkladném účinku samostatně nerozhodoval, protože v zákonné lhůtě rozhodl přímo o kasační stížnosti. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle úspěchu ve věci. Stěžovatel úspěch neměl, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Ministerstvu žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. prosince 2025

Michaela Bejčková
předsedkyně senátu